

A TÓPARTI HÁZ*

Felix Aschernek születésekor apró piros foltok vannak a hasán. A szülei allergiára gondolnak; előfordul az ilyen a csecsemőknél, mondják a barátok, okozhatja valamilyen mosószer vagy akár a tej. El fog múlni magától. De a foltok nem tűnnek el. Kitágulnak a bőr alatti véredények, összefolynak, és a kis Felixnek tizennyolc hetesen szinte az egész felsőteste, a nyaka és az arca job fele halványpiros. Tűzanyajegyek; apró genetikai hiba.

Felix édesanyja harminckilenc éves ekkor, apja negyvenhárom, ez mindkettejüknek a második házassága. Mindketten a városi közművek alkalmazottai; az apa karbantartó, az anya a könyvelésen dolgozik. Felix az egyetlen gyermekük.

A fiú négyévesen jár először a nagypapjánál. A nagyapa a '20-as évek végén Sanghajban született, szülei az ottani egészségügyi iskolában voltak orvosok. Ő maga később Hongkongban élt, és tekintélyes vagyona tett szert német ipari berendezések importjából. Amikor a felesége meghalt, Felső-Bajorországban vett házat, Münchentől déli irányban körülbelül ötven kilométerre. A házat (egy, a 17. században épült, valaha az ottani kolostorhoz tartozó gazdatiszti házat) a környéken mindig is *a tóparti ház*-ként emlegették. A szomszédos falun kívül, egy kis dombon áll; dísztelen, szögletes épület, vastag falakkal és tizenkilenc szobával. Messzire ellátni a tó fölött, és fön idején egészen az Alpokig mélykék szín vonja be a tájat. Száz éve olyan festők alkottak itt, ezen a környéken, mint Vaszilij Kandinszkij, Franz Marc, Paul Klee és Lovis Corinth, később Ödön von Horváthnak

* **Ferdinand von Schirach** (*1964) német védőügyvéd, író, publicista. Hosszú, irodalmi munkássága kezdetétől egy darabig azzal párhuzamosan futó védőügyvédi praxis után döntött az irodalom hivatásszerű művelése mellett. Ügyvédi élményei, tapasztalatai messzemenően meghatározzák negyvenöt évesen kezdett írói tevékenysége tematikáját. Regények, novellaciklusok és színdarabok nemzetközileg is elismert szerzője, könyvei eddig negyven országban jelentek meg, és példányszám-rekordokat döntögettek. (Díjai is főként nemzetköziek, de német nyelvterületen is sztárszerző.)

és Bertolt Brechtnek volt itt háza, Thomas Mann *Doktor Faustusa* pedig az egyik közeli faluban játszódik.

A nagypapa házában mindig be vannak húzva félig a függönyök, puha és tompa a fény, a helyiségek csendesek. A szobákban sötét fapadló, a falakat kínai stílusú, halványsárga tapéta borítja – mandarinfák, cseresznye- és almavirágok, darvak, szitakötők és egzotikus madarak. A '30-as, '40-es évekbeli bútorok a sanghaji brit diplomáciai rezidenciából származnak. Se tévé, se rádió nincsen, csak egy fakávás lemezjátszó. A könyvtárszobában két elnyűtt bőrfotel, egy világoszöld vászonhuzatú, jócskán kiült kanapé, dohányzó- és játékasztalkák s egy bambuszból készült újságtartó. A nagypapa többnyire itt üldögél, háromrészes fehér vászonöltönyben, olvas és ovális cigarettákat szív, amelyeket Egyiptomból hozat. Felix az öreg lábánál játszik egy kifakult selyemszőnyegen, amelynek mintája labirintusként szolgált a bábuinak.

A nagypapa a második emeleten rendez be Felixnek szobákat. A fiú kap tőle egy kisvonalot fekete vasmozdonyral és két sötétzöld vagonnal, amelyek ablakain át láthatja odabent az utasokat. A nagypapa minden este odaállítja unokája éjjeliszekrényére a forgatható varázslámpát. A lámpa árnyékkontúrokat vetít a falra: sanghaji jeleneteket, hajókat, amelyeket épp kirakodnak, hosszú szárú pipát szívó kínaiakat és egy kutyát masnival a fején, amint az utcákon rohan.

Amikor Felix nagyobb lesz, szégyelli a foltokat a bőrén. A többiek cikizik a foltok miatt. A szülei orvosról orvosra járnak vele, újra meg újra le kell vetkőznie, vizsgálják, sugárkezelik, kenőcsöket és injekciókat kap; a foltjai mit sem változnak. Csak a nagypapa nem olyan, mint a többiek. Olyan kínaiakról mesél, akiknek három mellbimbójuk van vagy hat ujj a kezükön, és különös tiszteletben állnak, mert az istenek láthatólag különleges életre választották ki őket. A foltok valójában: titkos térkép. Felixnek csak alaposabban meg kell néznie őket, s akkor ő is felismeri, mi micsoda. A köldöke fölötti folt, az a mesebeli lények országa – sárkányok, sellők és sebezhetetlen hősök élnek ott. Ott, a mellkasán pedig, az a bölcsék országa, ott gyűlnek össze a földkerekség legokosabb emberei, és megtanácskozzák a világ további sorsát. És az a kis folt Felix orcáján, amely egy kicsit a ház előtti tóra hasonlít, az a legeslegfontosabb hely, ott lakik ugyanis a boldogság.

A nagypapa mindennap elsétál a háztól a faluig; nyáron fonott szalmakalapot visel. A falubeliek udvariasak vele; természetesen mindenki ismeri. Mellette, gondolja Felix, biztonságban van az ember. Mindig ugyanarra a padra ülnek le a tóparton, a nagypapa lehunyja a szemét, és a kezében tart-

ja Felix kezét, a fiúnak meg le kell írnia, mit lát: egy szárazra aszott madár-fészket, egy törött evezőjű csónakot, egy társzekér nyomát a fűben. Utána a nagypapa mesél a sanghaji gyerekkoráról, a déli hőségről és a borostyánfenyű délutánokról, az esőről, a szép hölgyek estélyi ruháiról, a francia nevű szállodákról, cölöpökre épült falvakról, kakasviadalokról és ópiumszívókról. S a fiúban lassan összekapcsolódnak a látható és az elmesélt képek, a repceföldek, a lóherés mezők és a tóparti nád a sanghaji utcákat belengő szagokkal, a piaci árusok kiabálásával és a smaragdzöld pálmákkal. És egyedül itt, a tóparti ház előtt, az Alpok lábánál elterülő szelíd tájban nyugszik meg a fiú.

*

Felix tizennégy éves, amikor meghal a nagypapa. További élete zökkenők nélkül, a szokásos mederben folyik, „szabályszerűen”, mondja majd sokkal később a bíró, „problémátlanul”. Huszonhat évesen egy hamburgi biztosítótársaságnál helyezkedik el. Harmincöt évesen a kárrendezési osztály helyettes vezetője lesz, negyvenkét évesen az *Északi Régió* élére kerül, negyvenhat évesen Isztambulba helyezteti át magát. Három év múlva kinevezik az arab régióval foglalkozó részleg vezetőjévé. Sokat dolgozik. Prostitúáltakhoz jár, mert nem hiszi, hogy bárki másnál esélye lehetne a külsejével. A biztosítótársaság egyik szemináriumán egyszer fölteszik Aschernek a kérdést, hogy mi az életcélja. Habozás nélkül tud válaszolni: valamikor majd visszaköltözni a tóparti házba. Otthon egy nagypapjáról készült fénykép áll az éjjeliszekrényén.

*

Ascher ötvennégy éves, amikor meghal az anyja; apja ekkor már tizenkét éve halott. Hazautazik az anyja temetésére. „Már életünk virágában körülvesz minket a halál”, mondja a pap. A mondat megragad Ascher emlékezetében.

A visszaúton Isztambulba nyugtalanság fogja el. Egyre kevésbé érdekli az irodában végzett munkája, egyre hanyagabb és dekoncentráltabb. Éjszaka újra meg újra arra gondol, hogy elbaltázta az életét.

Két hónappal később konzultál az adótanácsadóval az anyagi helyzetéről: az anyja után örökölt összeg, a szülei öröklakása plusz a cégtől várható végkielégítés – ez így együtt gondtalan életet fog biztosítani számára. Két hónapig még töpreng és mérlegel, majd kordedvezményes nyugdíjaz-

tatását kéri a munkáltatójától. Fölszámolja az isztambuli háztartását, és eladja szülei müncheni lakását. Hat hónappal az anyja temetése után Ascher szabad ember. Beköltözik a tóparti házba.

A szülei annak idején fölvitették a nagyapa régi bútorait a padlásra, leszedették a kifakult tapétákat, a padlóra szinte mindenütt szőnyeget raktak, és fehérre meszeltették a helyiségeket. Ők ritkán fordultak meg a tóparti házban; olykor hétvégenként vagy a szünidőben, de mindig röviden.

Ascher újra leviteti a bútorokat a padlásról. Egy falubéli asztalos kijavítja a fazsalukat és a polcokat, rendbe hozza az asztalokat és a szekretert, fölcsiszolja a deszkapadlót. Ascher hetekig keres tapétát az interneten. Végül talál egy londoni kereskedőt, akitől sikerül néhány, a '20-as évekből való tekercest vásárolnia, amelyek hasonlítanak a régi kínaias hatásúakhoz. Megtisztíttatja a bőrfoteleket és a vászonhuzatú kanapét, sőt még a faburkolatú lemezjátsszóba is életet lehelte egy müncheni javítóműhellyel.

Egy év elteltével (néhány praktikus, modern dolgot leszámítva) ismét úgy néz ki a ház, amilyen Ascher nagyapja idejében volt.

A következő éveket a tóparti házban tölti; ritkán mozdul ki hosszabb időre. Nyáron a pékségben reggelizik, vacsorázni vagy a piactéri vendéglőbe megy vagy a jégbüfébe. Összebarátkozik a helybéliekkel, adakozik az önkéntes tűzoltóknak, ott van a búcsúkon, az úrnapi körmeneten és a hagyományőrző egyesület bemutatóin. Aschert mindenütt barátságos, kellemes embernek tartják; ahogy a falubeliek mondják, *beilleszkedett*. Időnként még bemegy Münchenbe színházba vagy moziba. Visszajöve, miután a közvetlen úton fölhajtott a tóparti házhoz, mindig ülve marad még pár percig a kocsiban. Lekapcsolja a fényszórót; vár, hogy minden elcsendesedjék.

*

Ascher átköltözése után öt évvel egy lakossági fórumon az a döntés születik, hogy a tó partján álló elhagyott halászházakat eladják egy befektetőnek. A házak a község tulajdonát képezik, és évek óta üresen állnak. A befektető engedélyt kap, hogy lebontsa a földszintes épületeket, és öt egyszerű üdülőházat építsen az illető területen. A falu a turizmus megélénkülését és a kiskereskedelem meg a vendéglátó szektor föllendülését reméli ettől.

A terület a tó partján található, csekély távolságra Ascher házától. Ascher elszörnyed, amikor a tervekről hall. Beszél a polgármesterrel, megpróbálja egyenként más belátásra téríteni a képviselőtestületi tagokat, mindenkit arról győzköd, hogy mindent úgy kell hagyni, ahogy van. Hiába. Ascher ügy-

védet fogad, pert indít és veszít. A faluban senki nem érti a felindulását és a konokságát. Mostantól a szomszéd városkában szerzi be magának az élelmiszert, a házába már csak a takarítónő és az italkiszállító léphet be.

A tavasszal kezdődő építési munkákat a háza előtti padról figyeli. Ha egy félóra elállják az autófeljárót, vagy reggel hét óra előtt kezdenek el dolgozni, kihívja a rendőrséget. A fiatal rendőrnő eleinte még ki is jön, de hamarosan látja, hogy összeférhetetlen alakkal van dolga, s attól kezdve nem törődik többé Ascher hívásaival.

Gyorsan elkészülnek a nyaralóházak: kis bungalók fából, mindegyik háromszobás, külső falaik vörösre, kékre és zöldre mázolva. Három hónapon belül mindegyik elkel. Fiatal, gyerekes családok töltik itt a vakációt és a hétvégéket.

Ascher megváltozik. A takarítónője hallja, amint magában beszél; órák hosszat szitkozódik félhangosan. Elhanyagolja magát, alig eszik, fodrászhoz nem jár, és ruhában alszik. Előfordul, hogy egész nap föl se kel. Távcsövet vásárol, és szorgalmasan striguláz: melyik ház előtt buliznak 23 óra után is, hol nem gyűjtik szelektíven a hulladékot, ki nyír vasárnap füvet, melyik család gyerekei sivalkodnak a déli pihenő alatt. A listákat a rendőrségnek, a járási közigazgatási hivatalnak és a miniszterelnöknek küldözgeti el. Panaszainak egy része jogos ugyan, de senkit nem érdekelnek.

*

Egy késő nyári vasárnap estén Ascher nem bírja tovább. Egész hétvégén nagy volt a ricsaj; úgy hívják: *Nyári Ünnepe a Tóparton*, volt képük az ő levélszekrényébe is meghívót dobni. Három napig az egész tóparti utat eltorlaszolták a parkoló járművek, müncheni rendszámú autók. Hangszórókat állítottak föl a parton, hatalmas tüzet gyújtottak, táncoltak, gajdoltak, harsányan röhögtek, összevissza.

Ezen a nyáron Ascher minden áldott nap elképzelte, hogyan fogja csinálni. A ház pincéjében van a nagyapja fegyverszekrénye, két rozsdás pisztollyal, három ismétlőfegyverrel és nyolc doboz lőszerrel. A fegyverek nincsenek regisztrálva; még a nagyapja hozta őket valamikor egy konténerben Kínából.

Ascher kiveszi a tárolóból az egyik fegyvert; a svájci hadseregnek voltak ilyen karabélyai a második világháború idején. Ascher még emlékszik rá a katonaidejéből, hogyan kell bánni vele. Szétszedi a fegyvert, megtisztítja, beolajozza és megtölti a tárat. Célba veszi az ajtót. Fennhangon azt

mondogatja magának: „Most már végképp elegendem van” és „Ennek most véget vetünk”.

Egy üveg borókapálínkával kiül a ház előtti padra, és szép lassan berúg. A fegyvert maga mellé, a falhoz támasztotta. Amikor eléggé besötétedett, fölhúzza a konyhában talált rózsaszín gumikesztyűt. Elég sokáig dolgozott a kárrendezési osztályon ahhoz, hogy tudja, milyen hibákat szoktak elkövetni a tettesek. Leballag a tóhoz. Már csak egy házban ég a villany, a többi család rég visszaindult a városba.

Ascher csizmával belerúg az ajtóba. A ház egy szállodaigazgatóé; két gyerek, kutya. A feleség, huszonkilenc éves, fürdőköpenyben nyit ajtót. A fegyver torkolatát megpillantva felsikolt, és ösztönösen félrefordul. A golyó a hóna alatt fúródik a testébe, áthatol mindkét tüdőszárnyon és a szíven. Az asszony elvágódik. Ascher átlép rajta és körülnéz a többi helyiségben. A férj a gyerekekkel már visszament Münchenbe, az asszony maradt még, hogy összetakarítson.

Az asszony a sérülése ellenére elküszik a küszöbig. Ascher föléje áll, és újra meghúzza a ravaszt. „Ha egyszer elkezdett valamit az ember...”, mondja. A lövedék szétroncsolja az asszony gerincét az ötödik és hatodik nyakcsigolyánál. Ascher a lábánál fogva visszahúzza a hullát a lakásba, leoltja a villanyt, és becsukja az ajtót.

A tóparti ház pincéjében a munkapadon flex-szel három darabba vágja a fegyvert. Azután levetkőzik, egy szemeteszsákba gyömöszöli a ruháját, a gumikesztyűt és a cipőjét. Lezuhanyozik és friss váltás ruhát húz. Elautózik a pár kilométerre lévő murnai mocsárhoz; ez egy hatalmas lápvidék. Egyenként a mocsár különböző lyukaiba dobja a három fegyverdarabot és a muníciót, a ruháját elégeti.

*

A holttestet csak szerdán találják meg. Az áldozat férje nem érte el a feleségét, ezért kiment a hétvégi házba. A járási székhely gyilkossági csoportjának rendőrei először őt gyanúsítják, majd rablógyilkosságot feltételeznek, s végül tanácstalanul hümmögnek. Igyekeznek kideríteni, vannak-e ellenségei a családnak, de ezzel sem jutnak előrébb. Beidézik a többi nyaralóház tulajdonosát; mindegyiküknek van alibije. Aschert is kihallgatják tanúként; azt állítja, nem látott és nem hallott semmit. Csak a faluban szolgáló fiatal rendőrnő emlékszik rá, hogy Ascher folytonosan pereskedett és panaszkodott az épülő nyaralóházak miatt. Az államügyész házkutatási parancsot

próbál kieszközölni, de a vizsgálóbíró elutasítja. – Nagyon gyenge lábakon álló elmélet – mondja.

*

A bűntény után öt nappal Ascher részegen megcsúszik a pincelépcsőn, csípőcsonttörést szenved, és beveri a fejét a kőlépcsőbe. Körülbelül harminc percig eszméletlenül fekszik, magához térvén nem tud mozdulni. Csak másnap reggel talál rá a takarítónő, aki azonnal beüti a mobiljába a segélyhívó számot. A fiatal rendőrnő kimegy a tóparti házhoz, kihívja a mentőket, és nézi, hogyan szállítják kórházba Aschert. Pár percre egyedül marad a pincében. Félíg nyitva van a fegyverszekrény ajtaja, a rendőrnő egészen kinyitja. Zöld bársonnyal van kibéelve a szekrény; két tartóban ott van a fegyver, a harmadik üres, de a bársonyon látszik még egy puskatus lenyomata. A rendőrnő jelenti fölfedezését a gyilkosságiaknak.

Az államügyész ezúttal sikerrel jár. Míg Ascher a kórházban fekszik, a nyombiztosítók átkutatják a házát. A két ott talált fegyver nem jön szóba az elkövetés eszközeként; a lőszer sem egyezik az asszony életét kioltó lövedékekkel. Tanúként kihallgatják Ascher takarítónőjét. A szekrény állandóan kulcsra volt zárva, állítja. Ezt a rendőrök közvetett bizonyítéknak tekintik. Megváltozott-e Ascher az utóbbi időben, tudakolják a takarítónőtől. – Örökké magában beszél, és gyakran túl sokat iszik, de velem soha nem bánt rosszul – mondja az asszony.

A rendőrök biztosra veszik, hogy Aschernek köze van a gyilkossághoz. Tovább azonban nem jutnak. Az ügyész végül engedélyt kér, hogy lehallgassák Ascher kórházi szobáját. A nyomozók azt remélik, gyanúsítottjuk beszélni fog a gyilkosságról valamelyik látogatójával. A bíró habozik, majd hozzájárul a lehallgatáshoz. Míg Ascher csípőjét operálják, egy rendőr elhelyezi a poloskákat a szobájában.

A rendőrök pár napig hallgatják, amint Ascher magában beszél: dühöng és szitkozódik a csípőcsonttörése miatt, a fejfájása miatt, szidja a silány kosztot, az ostoba ápolónőket és a kontár doktorokat. Amikor a nyomozók már-már feladják, egyik éjjel váratlanul a gyilkosságról beszél. Ezt mondja: „Már rég meg kellett volna tennem” és „Most végre nyugalom lesz” és „Rögtön föl is kellett volna gyűjtanom az átkozott házakat; ezek a nyavalyás disznók”. Egyedül van a kórteremben.

Aschert azonnal őrizetbe veszik. A kihallgatáson a rendőrök lejátsszák neki a szalagot. – Ez a beismerő vallomása – mondják neki. Hol van a fegyver és a lőszer, faggatják; nógatják, hogy valljon be mindent, azzal csak hasz-

nál magának, és ebből az ügyből úgysem tud már semmiképp kimászni. Ascher azt hajtogatja, hogy ártatlan. Csak öt óra múlva kér ügyvédet. A bíró gyilkosság alapos gyanúja miatt kiadja a letartóztatási parancsot.

*

A börtönben Ascher gyóntatópapot kér. Nem igazodik ki saját magán, maga sem érti már, mit is csinált akkor, mondja a papnak. – Rossz ember vagyok – mondja.

Az őrizetbe vétele után négy héttel meg kell jelennie a vizsgálóbíró előtt a vizsgálati fogság fenntartásának jogalap-felülvizsgálata céljából. A bíró felvilágosítja, hogy semmit nem köteles mondani, majd hosszan beszél az Aschert védő ügyvédnövel és az államügyésszel. A hallgatáshoz való jogról beszélnek, naplókról, lehallgatási intézkedésekről és a legfelsőbb bíróságok vonatkozó döntéseiről.

Ascher megpróbálja fölidézni a fiatalasszonyt, akit meggyilkolt. Milyen színű volt a haja? Mondott valamit, mielőtt...? Pirosra voltak lakkozva a lábujjkörmei, erre még emlékszik. Ascherre hirtelen félelem tör rá, sápasztó, értelmetlen félelem; maga sem tudja, mitől. Föláll. Védőügyvédje halkán rászól, hogy azonnal üljön vissza, de Ascher állva marad. Most muszáj mondania valamit.

– Én... – Kiszáradt a szája, nem bír megmozdulni. Hogy szeretnék most a tóparti házban lenni, gondolja. Azelőtt olyan egyszerű volt ott az élet. És csendes.

– Igen? – néz rá a bíró, nagyon barátságosan.

– Én... én... – Aschert rosszullet fogja el, megint fáj a csípője. Azt reméli, hogy az ügyvédnő, a védője mondani fog valamit, de senki nem mond semmit. A bíró Aschert nézi, aki a padlóra mered. Nem tudja, mit csináljon. Aztán ismét leül.

A bíró leveszi az olvasószemüvegét, és leteszi maga elé az asztalra.

– Mit akar mondani nekünk, Ascher úr?

– Semmit. Bocsánat.

– Volt látogatója a kórházban? – kérdezi a bíró.

– Védencem úgy nyilatkozott, hogy hallgatni kíván – szól közbe az ügyvédnő.

– Nem, senki – feleli Ascher.

– Előfordul, hogy magában beszél? – kérdezi a bíró.

– Igen.

– A kórházban is?
– Igen, gondolom.
– Értem – bólint a bíró. Ismét fölteszi a szemüvegét, és följegyez valamit a jegyzetömbjébe. Az ügyvédnö tovább beszél. Kellemetlen a hangja, gondolja Ascher. Az ügyész újra meg újra félbeszakítja a nőt; nemsokára mindketten felemelik a hangjukat. Az ügyvédnö papírokat hozott magával, ezeket most odacsúsztatja az asztalon a bíró elé. Annyi Ascher számára is kiderül, hogy ítéletek. Fél óra múltán a bíró kijelenti, hogy hallotta valamennyi érvet, ezeket most mérlegelnie kell, a jogalap-vizsgálatot mára föl függesztik.

Másnap Aschert ismét a bírói szobába kísérik. Védőügyvédnöje ma föl tüzte a haját. Ascher az üdülőtelepi fiatalasszony tarkójára gondol. Zöld fürdőköpeny volt a nőn, és illatos volt, mint aki frissen fürdött; ez rögtön feltűnt Aschernek. A köpeny alatt fehér alsóneműt viselt, ezt azonban Ascher csak később látta, amikor már minden csupa vér volt. Ascher leül a helyére.

– Senkinek nincs joga senki más gondolataiba belehallgatózni – jelenti ki a vizsgálóbíró. – Az önmagunkkal folytatott párbeszéd (nem úgy, mint a naplók) kimondott gondolatok, amelyeket senki nem ismerhet meg illetéktelenül, és tilos őket rögzíteni; az egyén intim szférájához tartoznak. A jogállam abban különbözik a jogot ignoráló államtól, hogy nem törekedhet bármi áron az igazság kiderítésére. A jogállam korlátozza saját magát. Mindnyájan tudjuk, hogy sokszor milyen nehéz elfogadni ezeket a korlátokat. És mégsem vehetjük tekintetbe a kórházban készült hangfelvételeket, mert senkinek a gondolatszabadsága nem sérülhet. Az államnak nincs és nem lehet felügyeleti joga senkinek a gondolatai fölött. És mivel jelen esetben semmi egyéb bizonyíték nem ismeretes, amely a szóban forgó bűncselekmény alapos gyanújával terhelné a fogvatartottat, ez a bíróság ezennel visszavonja a letartóztatási parancsot. A fegyvertartási törvény ellen a fegyverek és a pisztolyok pusztá birtoklásával elkövetett vétség nem indokolja a vizsgálati fogság fenntartását.

Az államügyész fölháborodik. Fellebbezéssel él a határozat ellen, és indítványozza ennek elbírálásáig Ascher vizsgálati fogságának fenntartását.

– Nem – jelenti ki a bíró. Rezzenetlen nyugalommal becsukja az asztalon előtte fekvő piros fedelű aktát, amelyen Ascher neve áll. – Döntésem megfelel a Szövetségi Törvényszék ítélkezési irányelveinek és normáinak. Fölöttébb valószínűtlennek tartom, hogy bármely fellebbviteli bíróság másképp döntene. Fellebbezését elutasítom.

Két órával később Ascher egy mellékajton át elhagyja a vizsgálati fogda épületét; a főbejárat előtt újságírók lesnek rá. A megbeszélés szerint egy buszmegállóban találkoznak a védőügyvédnővel.

– Jobb, ha egyelőre nem megy vissza a faluba – mondja az ügyvédnő. – Várja meg, míg lecsillapodnak a kedélyek. – Egy panzióba viszi Aschert a törvényszéki épület közelében; Ascher kis szobát kap az első emeleten. A padlóra teszi a táskát a holmijaival, és bekapcsolja a tévét. A regionális hírekben tudósítanak az ügyéről, képeket vágnek be a faluról, a nyaralóházakról és a tóparti házról. Ascher ledől az ágyra. Kigombolja az ingét, és végigsimít a bőre foltjain.

Éjfél felé kiül az erkélyre. A szemközti moziból épp jönnek ki az utolsó előadás nézői. Most leülnek beszélgetni a barátaikkal, gondolja Ascher; a filmről, a munkájukról meg mindenféle egyéb dologról fognak beszélgetni. Azután hazamennek; ki-ki a házába vagy a lakásába.

*

Hat évvel később Ascher májrákban meghal egy klinikán. A faluba soha többé nem tért vissza. Többször megpróbálta eladni a környéken már csak *a gyilkosház*ként emlegetett házat. Egy távoli nőrokona, akit egyetlenegyszer látott kislánykorában, az egyetlen örököse. A hölgy Madridban él, és nem tud mit kezdeni a házzal, így a falunak ajándékozza. A felső szinteken helytörténeti múzeum kap helyet, a földszintet egy vendéglátós veszi bérbe, aki éttermet nyit. A vendéglő honlapján egyebek közt az olvasható: a teraszon a vendégek *élvezhetik a tó csendjét és a kilátást a kékes árnyalatba vont tájra.*

TATÁR SÁNDOR fordítása